

Wat ik weet over jou

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Azra Sneeuwtegel

Wat ik weet over jou

9

Copyright © 2012 Azra Sneeuwtegel en
Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5380 5

NUR 343

Hoofdstuk 1

Bonk, bonk, bonk. In mijn hoofd woeden op dit moment een tsunami, een hevige tropische regenbui van het niet-romantische soort en een aardbeving. Ik lig op mijn rug. Mijn hoofd bonkt onafgebroken. Ik voel me ellendig. Nog niet helemaal zeker van mijn zaak open ik voorzichtig één oog. En dan het andere. Veel verschil maakt het trouwens niet, open of dicht – het bonken gaat genadeloos door. Omdat het hier zo verschrikkelijk vochtig en warm is, ben ik op de muffe lakens van mijn hotelbed in slaap gevallen, in plaats van eronder. Het is een duivels dilemma: óf de smerig plakkerige warmte gelaten ondergaan, óf in de ijzig koude luchtstroom van een airco die alleen standje ‘heel koud’ kent een flinke verkoudheid oplopen. Dan maar die eerste optie, dacht ik gisteravond. Nu – flink zweterig, naar alle waarschijnlijkheid rood aangelopen en gevaarlijk dicht tegen oververhitting aan – ben ik

daar echter niet meer zo van overtuigd.

Ik staar omhoog. Een menigte rokende gasten moet hier flink zijn best hebben gedaan en het resultaat mag er zijn: het groezelige geelbruine plafond is een dankbare ondergrond voor vlekken, waarvan ik liever niet wil weten hoe ze daar in godsnaam terecht zijn gekomen.

Zo groezelig als dat plafond ziet de binnenkant van mijn hoofd er op dit moment geloof ik ook uit. Voorzichtig draai ik me op mijn zij. Alles doet een beetje pijn. Ik kijk naar wat op de bodem van mijn grotendeels onuitgepakte tas tot een kreukelige prop is geworden, en ik voel me een volslagen idioot: hardloopschoenen, drie boeken, twee paar hakken, een bijzonder grote zak drop waarvan ik het overgrote deel al heb opgegeten.

Ik weet dat er onder in die zak nog wat samengekoekte grietjes rondzwerven... Het liefst goot ik die overgebleven dropjes nu in één keer in mijn mond. Het enige wat me daarvan weerhoudt is het feit dat ik dan in beweging zou moeten komen.

Ik heb werkelijk geen idee wat me bezielde toen ik inpakte, maar blijkbaar verkeerde ik in de veronderstelling dat ik hier zou gaan joggen, zou lezen en aan *mojitos*, of, nou, vooruit dan, sake zou nippen. Ik moet hebben gedacht dat dit zoiets als vakantie

zou zijn. Vakantie? Ik weet nu wel beter. Welkom in de hel, denk ik grimmig. En even voor de duidelijkheid: dit is niet het klassieke type hel, met van die akelig lachende duivelse types met drietandige prikvorken en vuur. Was het maar zo'n feest. Dán had ik die hardloopschoenen wel thuisgelaten. Dán had ik geweten dat ik me op extreem zweterige, onaangename zaken moest voorbereiden. Nee, deze hel-in-vermomming leek me op het eerste gezicht helemaal niet zo onaardig.

Ik slik. Ik ben nu precies twee weken van huis. Dit is nu zo'n moment waarop ik me het liefst aan Faas zou willen vastklampen. Me als een kleine, *high-maintenance* koalababy op hem zou willen storten. Aandacht. Geruststelling. Warmte. Bevestiging. En, ook niet onbelangrijk: seks. Maar Faas is niet hier. Faas is in Nederland. Faas is verleden tijd. En zo wilde ik het ook. Dacht ik.

'Misschien moet je op zoek naar een gewone baan?'

Mijn immer behulpzame vader. We zitten bij mijn ouders aan de keukentafel. Tussen ons in, op een door mijn moeder gequilt tafelkleedje, staat een grote, dampende pot koffie. Is er een betere plek om je te verschansen, als je het even niet meer weet, dan bij je ouders? Mijn vader en ik, we hebben allebei al

drie kaasbroodjes achter de kiezen: brainstormvoer. Voor me ligt een vel papier met daarop een schamele vijf, zes ideeën. Geen royale vangst voor een flinke ochtend sparren. Ik kijk naar mijn vader, naar zijn haar, en het valt me plotseling op dat daar niet zoveel meer van over is. Op mijn aanraden knipt hij het niet meer zo kort – zo netjes – als vroeger. Grijsze, wollige plukken staan een beetje alle kanten op. Maar het staat hem. Ik realiseer me dat we op het verontrustende punt zijn beland dat de balans verschuift: zijn pensioen is in zicht, en binnen afzienbare tijd moet ik een verantwoordelijke volwassene geworden zijn.

Mijn vader kijkt me vragend aan. ‘Vertel me nog eens precies wat je nou wil, lieverd.’

Zijn ogen verraden dat hij het ook even niet meer weet. Hij was eigenlijk allang blij dat ik een baan gevonden had. Maar dat zegt hij natuurlijk niet.

‘Ik ben er klaar mee om in die verdomde stenenwinkel te staan, papa.’

Hij begrijpt er niks van, maar knikt begrijpend.

‘Ik weet ook wel dat het nog veel erger kan. Ik vind het gewoon lastig om het je uit te leggen. Jij hebt een baan waar je heel erg blij mee bent, al jaren. En wat jij doet is ook gewoon heel duidelijk. Ik weet überhaupt niet zo goed wat ik nou écht wil doen.’

Stilte.

Dat is dus niet genoeg.

Ik graaf in mijn hoofd, volg het meest logische denkpad, het pad wat voor de hand ligt als je je afvraagt waar je het beste je geld mee kunt verdienen: wat zijn mijn passies? Wat zijn mijn talenten? Of, om het in wanstaltig managersjargon te formuleren: wat is mijn *unique selling point*? Als reactie op deze grote vragen komt uit mijn rommelige levensgeschiedenis een stukje vijftienjarige Aline bovendien.

Op de middelbare school ben ik namelijk, behoorlijk spontaan, op uitwisseling geweest naar Japan. Ik, en met mij nog vier andere klasgenoten, logeerden ruim vier maanden bij Japanse families. Ik weet nog dat ik het ontzettend spannend vond – en vreemd, om als blonde, Nederlandse puber tussen de nieuwsgierige, kleine Japanners rond te lopen. Achteraf viel er in Nederland natuurlijk van alles in te halen aan aardrijkskunde en Duits, maar dat nam niet weg dat de ervaring daar, in dat verre land, onvergetelijk was geweest. De eerste nacht op mijn dunne Japanse matrasje kan ik me niet meer precies herinneren, maar ik zal wel niet veel geslapen hebben. Mmm, avontuur.

‘Ik zou misschien iets kunnen doen met Japan?’

Bij dit voorzichtige voorteken van iets, iets van een idee, lichten mijn vaders ogen op. 'Hier in Nederland, bedoel je? Japanse toeristen rondleiden?'

Ik haal me het Van Gogh Museum en de oneindig lange rij suffe toeristen met teledenzen om hun nek voor de geest. Liever niet.

'Lijkt me fantastisch, zoiets. Het is maar een voorbeeldje hoor. Er vallen vast nog allemaal andere dingen te bedenken met al die Japanners die naar Nederland komen. Zoveel Nederlanders zijn er niet die Japans spreken. Ik heb altijd al gedacht: dat is echt iets bijzonders. Dat móét je een baan op kunnen leveren.'

'Ik zie het eigenlijk niet zo zitten om met zo'n groep Japanners in Amsterdam of bij de molens van Kinderdijk rond te lopen. Ik heb het gevoel dat die Japanners die hier dan met zo'n groepsreis naartoe komen...' Ik probeer niet al te negatief te klinken.

'Ja, dat zijn vast niet de meest sprankelende, gezellige mensen die er zijn, dat bedoel je, toch?'

Ik bespeur een lichte ergernis in mijn vaders stem. 'Maar er zullen echt ook wel leuke tussen zitten. Ik heb op mijn werk toch ook collega's die ik leuk vind, en collega's waar ik me kapot aan erger? Interessante opdrachten en saaie? Luister, van tevoren weten doe je het nooit. Het is bij een mogelijke baan vooral be-

langrijk dat je probeert in te schatten hoe de balans zal zijn: zijn er uiteindelijk meer leuke dingen dan vervelende? Dat is waar het om gaat,' eindigt hij zijn betoog kordaat. Hij kijkt me peilend aan.

Balans, balans... Al sinds ik klaar ben met mijn opleiding, heb ik geen idee. Ik voel me net een ontworteld plantje, dat treuzelt en twijfelt op welk balkon het wil staan. Of in een tuin? Of in een bos? Of op een winderig stukje weiland naast de A2? Ik ben blijkbaar een nogal wispelturig plantje, dat is het lastige. Het ene moment lijkt een bepaalde baan me geweldig, het volgende moment moet ik daar niet aan denken, en is er iets anders wat me boeit – of helemaal niks, nóg erger. Ik probeer verwoed mijn hoofd aan het werk te zetten, mogelijke, Japan-gerelateerde banen te verzinnen en de bijbehorende voor- en nadelen op een rij te zetten. Veel te abstract allemaal...

Mijn telefoon gaat. Ik graai in de zak van mijn vest, werp mijn vader een verontschuldigende blik toe, loop de keuken uit en neem op.

'Hallo, lekker ding!'

Altijd enthousiast. Dat is precies waarom ik Faas zo leuk vind. 'Hé, ik ben eigenlijk even bezig...'

'Hoe gaat het nu? Is het een beetje oké bij je ouders? Zijn ze wel lief voor je?'

Een goede vriendin zou nu met een warm hart het glimlachende gezicht van haar vriendje voor zich zien. En iets liefs terugzeggen, denk ik.

‘Ik moet even verder hier. Ben met mijn vader aan het praten...’ Ik hoor mezelf, en realiseer me dat ik behoorlijk geïrriteerd klink.

‘Bel maar als je tijd hebt, mooi meisje. Ik wilde gewoon even vragen hoe het gaat, en of je al weet wanneer je weer hierheen komt?’

‘Ik bel je vanavond, oké?’

Hoe liever hij tegen me doet, hoe meer het me tegenstaat. Ik druk hem weg, loop naar de kapstok om mijn telefoon in mijn jaszak te stoppen – geen afleiding meer – en loop dan terug naar de keuken. Mijn vader zit inmiddels aan zijn vierde, misschien wel vijfde kop koffie. Ik voel me uit het veld geslagen en weet niet of ik nog tot brainstormen in staat ben. Wat is er nou gebeurd? Het ging allemaal best oké, toch?

Voorstel van papa om carrière te maken in het met molens, klompen en tulpen vermaken van vermoedelijk bejaarde Japanners.

Kleine grijze wolk schuift blauwe lucht binnen.

Lief telefoontje van zorgzaam vriendje.

Tweede, wat dreigender grijze wolk verschijnt ten tonele.

Ik voel het: veel hoeft er niet meer te gebeuren of die grijze rotwolkjes zetten het zo meteen op een regenen.

Toen was het al wel duidelijk, bedenk ik me nu, in mijn exotische bedje. Faas is een geweldige jongen, lief en leuk en slim en gewoon... een goede. Zo denk ik er nog steeds over, maar het was ook een beetje benauwend. Want het is leuk, een vriend, en fijn. Maar als je je elke dag afvraagt: is dit de jongen van mijn leven? Ben ik echt, écht verliefd? dan kun je daar vooral ook ontzettend onrustig en onzeker van worden.

Een gesprek met mijn beste vriendin en huisgenoot Rosa geeft uiteindelijk de doorslag.

‘Wij kunnen het duizend keer zeggen, Aline, maar je moet echt zelf die knoop doorhakken. Als je blijft twijfelen... Ik bedoel, we hebben het hier minstens een miljoen keer over gehad nu. Jij en ik, en ongeveer alle andere mensen die je kent. En ik weet eigenlijk ook niet meer zo goed wat ik er verder nog over kan zeggen.’

‘Maar...’

Rosa onderbreekt me ongeduldig. ‘Ja, je kunt iemand een béétje leuk vinden, en ja, dat kan groeien tot iets superbijzonders, en misschien wel tot liefde

voor het leven. Klopt. Dat is een gok die je neemt. Een gok, want hoe dat afloopt, hoe zoiets zich ontwikkelt, dat weet natuurlijk níemand van tevoren...'

'... en daarom is het ook zo moeilijk.'

'Ja klopt, dat het moeilijk is, maar dat wil niet zeggen dat het helpt om er zo eindeloos over te piekeren. En het er nóg een keer, en nóg een keer en dan nóg een keer over te hebben met mij of met iemand anders. Dat schiet niet op. Je blijft op hetzelfde punt hangen, lijkt het wel. En dan wil je van iemand anders horen of je er wel of niet mee door moet gaan. Als je het mij vraagt, en ik ben nu even héél eerlijk, Aline, ik denk echt dat die twijfel iets zeggen. Dan wil je het blijkbaar niet echt, écht, met Faas. Toch? Anders zou je er ook niet zoveel over twijfelen, dan zou het gewoon goed voelen.'

'Hmm...'

'En mannen vallen bij bosjes voor je, Aline, echt waar. Je bent leuk, je bent slim, je hebt een mooie kop. Dus het is ook niet zo dat je met iets, waar je niet helemaal blij mee bent, genoeg moet nemen. En dat wéét je ook best allemaal. Alleen vind je het volgens mij eng om de knoop door te hakken, om alleen te zijn.'

Ik wil een goed onderbouwde ontkenning inzetten, maar er schiet me helemaal niets te binnen.

Rosa kijkt me met een scherpe blik aan. Shit. Ze kent me té goed.

‘Natuurlijk is die back-up fijn, een jongen die er voor je is, dat snap ik ook best, want dat heb ik ook, die neiging om me lekker aan iemand vast te klampen. Iederéén vindt het fijn om met iemand samen te zijn. Iederéén heeft behoefte aan liefde, aan iemand om dicht bij te zijn, om lekker mee te vrijen. Maar als het alleen maar, om het even heel tuttig te zeggen, een veilige haven is, en geen líéfdé, niet eens verliefdheid, dan is dat wel een beetje schraal, vind je niet? Kom op, Aline, wat wil je nou?’

Eerlijke vriendinnen zijn de beste vriendinnen. Dat neemt niet weg dat het best lastig is om dit van een ander te horen – en je niet meteen een ontzettend onzelfstandig weekdier te voelen. Ik besluit op dat moment om nu toch echt de knoop door te hakken. Om een beslissing te nemen en het heft – mijn leven, *that is* – in eigen hand te nemen.

Ik heb slecht geslapen. Mijn mond is droog. Ik ben niet verkouden, maar toch zit er een vreemde kriebel in mijn keel. Ik heb een beetje buikpijn.

Ik sta bij Faas voor de deur. En daar hebben al die pijntjes en een soort zenuwachtig gefriemel in mijn lijf natuurlijk mee te maken: het gesprek met

Rosa van een paar dagen terug zit nog vers in mijn geheugen. Het lastige met dat soort gesprekken is alleen dat ze na de eerste opluchting en een gevoel van daadkracht (Ik ga hier iets mee doen! IK GA HIER IETS MEE DOEN!) weer sluipenderwijs en lekker veilig naar de achtergrond verdwijnen. In de armen van een lief en warm vriendje begin je toch net iets minder makkelijk over, ‘of dit allemaal wel zo’n goed idee is, wij’. Ik ken deze routine maar al te goed: de Zelfstandige Vrouw Aline die in mijn hoofd op een sinaasappelkistje was geklommen om me vanaf daar allerlei *tips&tricks*, en aanmoedigingen toe te schreeuwen, buigt zodra ik bij Faas voor de deur sta haar hoofd, valt van het kistje en kruipt mompelend achter een gordijn. Lekker is dat.

‘Hé, schoonheid.’

Ik schrik op uit mijn gedachten. Faas kijkt me met zijn mooie groene ogen onderzoekend aan.

‘Gaat ‘ie?’

Ik mompel iets ontwijkends. Hij aait me over mijn hoofd, pakt me vast en geeft me een ontzettend lieve, zachte kus. Ik voel het zweet in mijn handen staan. Confrontaties, zeggen waar het op staat: hier ben ik zó ontzettend slecht in. Het liefst houd ik heel diplomatiek iedereen te vriend. Het liefst steek ik mijn kop in het zand en stel ik het uit

om nou echt kritisch te onderzoeken en kenbaar te maken wat ik diep vanbinnen denk en voel. Maar daar zijn Aline en die Aline op dat kistje, ergens in mijn hoofd, het natuurlijk helemaal niet mee eens.

Binnen gooi ik mijn jas over de kapstok en schop mijn schoenen uit. In de keuken – Faas is al doorgelopen – hoor ik de fluitketel, en flarden klassieke muziek. Ik voel me hier thuis. Nog zo’n reden waarom het zo fijn is met en bij Faas: zijn huis is een oase van rust, met een fijne grote bank om op te hangen, een knus, ouderwets keukentje. Geen waterkoker maar een fluitketel, daarnaast een dof geworden percolator voor de beste espresso óóit op het gasfornuis. En: de nuffige maar beeldschone katten Vos en Duif *twentyfour-seven* op de verwarming, slapend, spinnend. Ik realiseer me dat Faas er op de een of andere manier razend goed in is om zo’n relaxte sfeer te creëren, en voel me een nog labielere idioot dan zojuist, met mijn gezeur over ‘de liefde’.

Ik loop de keuken in en pak een banaantje van de fruitschaal en ga op een van de gekke oude tweedehands stoeltjes zitten die aan de keukentafel staan. Ik vouw mijn benen onder me, pel langzaam het banaantje en stop steeds een klein stukje in mijn mond. Ik kauw. Daar word ik rustig van.

‘Hé...’

Faas zet een grote, dampende mok thee voor me op tafel, pakt de zijne en gaat dan tegenover me zitten. Ik kijk hem aan. Het valt me plotseling op dat hij er een beetje vermoeid uitziet. Dat is niet goed. Als je iemand langer kent – als je iemand goed kent – dan heb je aan één blik genoeg om zo ongeveer te kunnen peilen wat er in diegene omgaat, hoe de stemming is.

Faas kijkt terug met een blik die ik interpreteer als een complexe mix van liefdevol (zo'n zestig procent), vragend (zo'n vijftwintig procent), en hulpeloos (net genoeg om allerlei alarmbellen te doen rinkelen). Ik voel dat er iets niet in orde is.

Brace yourself, denk ik.

'Lieverd, ik vind het heel lastig om hierover te beginnen en misschien is dit ook wel niet het juiste moment...'

ShitshitshitshitshitshitshitshitshitSHIT, en: neeneeneeneeneeneeneeNEENEENE, denk ik.

Faas slikt. Ik blaas in mijn hete thee en kijk hem vragend aan. Op de een of andere manier lukt het me niet om geluid te maken, om iets te zeggen.

Met een roodbehuilde, opgezwollen kop sta ik ruim een uur later weer buiten. In mijn hoofd is ons ge-

sprek van zojuist nu al een wazige nachtmerrieherinnering. Mijn gedachten en gevoelens zijn een slagveld. Zo voelt het dus als iemand je vertelt dat het maar beter is om ermee te kappen. Ik bedoel: je kunt zelf een slag in de rondte twijfelen of iemand wel leuk genoeg is, of iemand wel de man, dé man is. Maar dat twijfelen, en het er eindeloos over wikkelen en wegen met vrienden gebeurt altijd in de veilige wetenschap dat het uiteindelijk toch gewoon je vriendje is. Tegen wie je 's avonds aan kruipt in bed.

Ik bedenk me hoe ingewikkeld de liefde in elkaar zit: dat je blijkbaar pas echt beseft wat je voor iemand voelt – en hoe graag je, op zijn minst nog een tijdje, bij diegene wilt zijn – als de ander je zegt dat het *schluss* is; over en uit. Maar natuurlijk had Faas gelijk. Daarom voelt het nu alsof hij me begripvol en met de beste bedoelingen heel hard in mijn gezicht heeft geslagen – diep in mijn hart snap ik het, maar het doet nog steeds wel verdomde veel pijn.